

MARIJIN LIST

BREZMADEŽNA

Cena številki 1 Dinar.

Poštšina plačana v gotovini.

E. BALKÁNYI D. LENDAVA.

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija.

Pobožen mesečen list.

Vrejūje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti: **Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Prekmurje.** Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja 1. 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na skūpnī naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din., v Austrijo i na Vogrsko 25 Din., v Ameriko z Novinami i kalendarom „Srca Jezušovoga“ vred štiri dolare. Naročniki so deležni sada več jezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga.

ŠOLA ZA MISIJONARE.

Naš sv. Oča Pij XI. so vso svojo očinsko skrb obrnoli na to, kak bi se dalo poganške narode pripelati v Kristušovo ovčar-nico. Razmi se, ka se brezi misijonarov dūhovnikov i bratov to nemre zgoditi. Zato pa je prva skrb sv. Oče ta, ka se vzgojijo misijonari. Pri tom deli njim pomagajo tudi Don Boskovi dūhovni sinovje s tem, ka so ustanovili v Italiji tri zavode za vzgajanje dečkecov tak za dūhovnike misijonare kak za brate. Za brata je tisti, šteri se nemre včiti. Tej zavodi majo te posebnosti, ka jem-lejo notri dečke od 14 do 25 let stare, čiravno drugih šol ne-majo kak lūdske (osnovne). Se razmi ka či majo kaj drugih šol, je dosta bole. Včenje i vse zdržavanje (hrana) je brezplačno. Plača se samo za vožnjo, obleko knige i druge šolske potreb-ščine. Vsaki naj se zglati v Martinišči v M. Soboti.

Pošta.

J. Škrinjar. Turski Vrh. Dobili 15 Din. 10 spisali za po-ravnanje lanskoga duga, 5 pa k letošnjoj naročnini.

Oča sv. Držine.

„Zgodilo se je pa, gda je vse ljudstvo krščeno bilo i je tudi Jezus krščen bio i molo, se je odprla neba; i sv. Duh je v telovnoj podobi kak golob nad njega prišeo; i glas se je z nebes čuo: Ti si moj ljubljeni Sin, nad tebov mam dopadenje. I sam Jezus, gda je začeo (včiti) je meo okoli treseti let, kak so mislili, sin Jožefov*... (Luk. III. 21—23.)

Tak naznanja sv. Duh Bog pri sv. Lukači evangelišti. Jezusa, od koga je sam Oča nebeski z nebes svedočo, ka je njegov sin, pravim toga Jezusa so meli za Jožefovoga sina. Pravi oča Jezusov je Bog; on kak človek nema oče. A namestnik njegovoga nebeskoga Oče na zemlji je bio sv. Jožef. „Mati njegova Marija je bila Jožefi zaročena.“ (Mat. I. 18.) On, Jožef je bio Jezusove matere mož, glava familije, štere dete je bio on. Oča sv. Držine je sv. Jožef.

I kakši je bio té oča? „Jožef pa, njeni mož, ... je bio pravičen.“ (Mat. I. 19.) Sv. Duh, ki ne more nikoga vkaniti i se tudi ne more, svedoči, da je oča sv. Držine bio pravičen. Što je pravičen? Ki po pravici da vsakomi, ka njemi ide. Po svodočbi samoga Boga je zato sv. Jožef dao svojoj familiji, ka njej je šlo. Dao je vse, ka je Bog zapovedao dati ženi i deteti, Mariji i božemi Sineki.

Po angeli njemi je to dvojo dužnost dober Bog z etimi rečmi naznano: „Jožef, Davidov sin! ne boj se (k sebi) vzeti Marije, svoje žene, ar ka je v njej rojeno, je od svetoga Duha. Rodila pa bio sina i imenuj njegovo ime Jezus; on bo naime odrešo svoje ljudstvo od njih grehov.“ (Mat. I. 20—21.)

To je bila sv. Jožefa dužnost. To svojo dužnost, ar je bio pravičen, je vršo verno. Z vršavanjom te svoje dužnosti je dao Bl. D. Mariji i božemi Sineki, ka njima je šlo. Čuvati je mogo Marijo, da bo mogla ednok darivati svoje dete za rešenje sveta. Odgojiti je mogo Jezuska, da raste i postane naš mili zveličar, ki iz same ljubezni svojo sveto krv do zadnje kapljice preleje za odpušćanje naših grehov. Pa ka je on toj svojoj dužnosti v popolnosti zadostio, ka je on občuvao Bl. D. Marijo i odgojio Jezusa za naše rešenje, nam potrdi sv. pismo, nam svedoči naša vera.

Gda Šimeon kaže v cerkvi na Jezusovo odrešilno delo i na meč, štéri pri tom prebodne Marijino srce, jiva ne zapusti, nego v obrambo vzeme. Herodovoga meča jihva on reši. V pustinji, v

Egipti v pregnanstvi jihva on hrani. Zgubljenoga Jezusa on pripela nazaj v Jeruzalemskoj cerkvi na potrto materno srce. On ga pela najdenoga tudi domo v nepopisnoj radosti i ga vci doma delati, moliti, živeti, mater poštvati, njega očinoga namestnika bogati; on ga pripravlja tu na njegovo pozvanje, da bo najvrednejši naš odkupiteo. Živo je samo za Marijo i z Marijov pa po Marii samo za Jezusa. Čeravno Jezus kak Bog ne mogo grešiti, čeravno je Marijo posebna boža milost rešila že pri poprijetji poprijetnoga i i sledkar tudi vsakšega osebnoga greha, vendar je sv. Jožef tak čuvao svojo tivarišico i njeno dete, ka če njeva teh milošč ne bi mela, bi njegova skrb, njegova ljubezen oba nazaj držala od grešnoga življenja i pripelala do največše svetosti. Takši je bio oča sv. Držine, prehrano i posveto je svojo familio.

Oča svete Držine je pa i oča največše družine na zemlje, svete kat. Matere cerkve. Kak tisto, tak to hrani, čuva grehov i posvečuje. To moč ma on od Boga. Ma on to moč i da on to moč vsakomi, ki se na njega obrača. Nega tiste nevole, v šteroj on ne bi pomagao, ne tiste hūdobijs, štera se ne bi premagala i nega tiste milošče, štero nam je Bog nakano dati, da je ne bi dobili, če zaprosimo sv. Jožefa pomoči. Zmaga Materecerkvi je v njegovih rokah. On je voditeo sv. Držine. Zburkane fare, razbite familije on ozdravi i popravi. Ljubezen do Marije on deli, smilenje od Jezusovoga Srca on toči.

Deca Materecerkve „idite k Jožefi“ . (I. Gen. 41—55.)

Marija, pomočnica krščenikov.

Prišeo je lepi sprotoletni mesec, majnik. Vsa narava se njemi veseli najbole pa človek. On, ki ma razum pa srce, hvali Boga, ki je tak modro stvoro svet. Hvali ga pa tudi zato, ka nam je dao tak dobro, tak lūbeznivo i bogato mater, štero ves svet zove za svojo: Pomočnica krščenikov! Vsa lepa imena, štera njoj davlemo v Litanijah so v tom zapopadena. Či pravim: Devica mogočna, Devica milostivna, Devica verna, jo slavim zato tak, ka je Pomočnika krščenikov. Či spevlem: Zdravje betežnikov, Pribežališče grešnikov, Tolažnica žalostnih, spevlem njeno moč, zato njoj pravim gostokrat: Marija pomočnica prosi za nas! Či jo zovem: Vrata nebeska, Kralica angelov, Kralica vseh svetcev, naznanjam njeno velko oblast, zavolo štere jo večkrat na den pozdravim rekoč: Marija, pomočnica krščenikov, prosi za nas!

Čudovite dogodke čtem v knigi Pomočnice krščenikov. Čtem, da je kači glavo strla i tak premagala pekel, čtem, da je zmagala

nad krivoverci, ki so šteli strgati iz naročja sv. Cerkve njene sine. Takši krivoverci so bili v začetki krščanstva Doceti, Ebioniti, Simon, Cerint, Saturnin, Valentin, Marcijon, Novat, Arij, Pelagij, Nestorij, Evtih pa drugi. Toda glejte! Marija šče pomagati krščenikom i proti krivovercom oboroži z dūhom trdne vere i velke gorečnosti Klementa, Ignacija, Polikarpa, Ireneja, Tertulijana, Origena, Dionizija, Ciprijana, Gregora, Anastazija, Cirila, Ambroža, Krizostoma, Avguščina, Hilarija. To v prvih šeststo letaj krščanstva. Od tistoga časa pa do 14 stoletja je hūdi dūh dobo na svojo stran več pomagačov proti krščanstvi. Takši so bili Monoteliti, Hikonoklasti, Focijani, Valdezi, Albigezi, Begnini, Begnardi. Proti njim je Marija zbirala svoje vojščake Fulgencija, Izidora, Germana, Metoda, Anzelma, Bernarda, Bonaventuro, Dominika i Frančiška. Ja, Marija je razgnala vse sovražnike vere i dobre v njoj vtrdila.

Tūdi kesnej so peklenska vrata ne mirūvala. Z nedopovedlivov besnostjov je sovražnikovo orožje sekalo v krščenike. Krv je tekla v potoki a na zadnje se je to orožja utrūdilo i krv mučnikov je spevala zmago Marije Device.

Gotje so z orožjom pa z ognjom šli proti Italiji, da bi si spravili pod sebe tūdi Rim, v tom časi pa se Marija prikaže casari Justinijani pa njemi zapove: „Bojūj se i zmagaj!“ Poganski Perzi si ščejo osvojiti Carigrad, pa se prikaže zastava Marije Device i zmaga je doblena. Divji Tūrki so kesnej Carigrad zasedli toda med lūstvom se pokaže podoba Marije Device i Tūrki zbežijo. Čarni pa poganski Zamorci preplavijo verno Špansko državo, nego Pelagij, Alfonz VIII. pa Alfonz IX. jo rešijo pod zastavov nebeske Kralice. Karol VIII. z Marijinov pomočjov premaga Angleže, Ivan Komenski prežene iz Grčkoga divje Ruse, Bolgare i Scite, Simon Monfort z rožnim vencom v roki zmaga pri Mureti. Selim II., tōrski paša, se je pripravla na vojsko proti Rlmi, da bi, kak je sam pravo, cerkev sv. Petra spremeno za štaló svojim konjom. Njegova močna armada se zdigne. Sveti oča Pij V. priporoča lūdem moliti, sv. Dominik vabi krščenke, naj zovejo na pomoč Marijo Devico. Po celom Rimi se razširja glas: „Marija pomagaj!“ Krščanske ladje, na šterih plapola podoba Marije, se zdignejo. Na morji se srečajo, grozen boj, grozna moritev, morje pri Lepanti se spremeni v krv. Papa že med bitkov zvedijo za zmago. Marija njim je povedala. Sto let kesnej Turki znova próbajo, da bi edno najbolje krščansko mesto zdrobili v prah. Šli so nad Beč. Ivan Sobieski, slavni junak krščanske Poljske, spadne na kolena pred Marijinim oltarom, dugo go-

reče moli, nato ide groznomi Törki naproti i ga slavno premaga. Nepopisno je bilo veselje rešenoga lüstva, štero je z vsem srcom prepevalo hvalno pesem Mariji D.

O, či bi šteli zbrati vse čüdeže, štere je prav očividno napravila Marija svojim vernikom, nebi mogli dokončati. Vsaki čas, gda sinom sv. kat. Cerkvi pretila nevarnost, se je Marija pokazala Pomočnico krščenikov. Tüdi zadnja stoletja so se vnogi šatanovi, pomočniki zaletavali proti svetoj Cerkvi, proti njenim poglavarom, püšpekem, dühovnikom, redovnikom i redovnicam, sploh proti vsemi dobromi, poštenomi i pravičnomi, ar šatan to vse sovraži, nego svojega cila so ne dosegli. Škodę so toti napravili dosta, nego smrt jim strgala z rok orožje, odišli so; Cerkv i vsa njene naprave pa stojijo kak pečina. Kelko bole je te boj besneo, telko bole so dobri krščeniki postavljali cerkvi, kapelice i oltare Mariji v čast, telko bole so jo zvali na pomoč. Ona je pomagala, ar je Pomočnica krščenikov.

Pa dnesden kak je? Jeli je boj proti Bogi, proti njegovim služabnikom, vernikom i proti poštenomi življenji henjao? Ne, ne!

Širi se brezverstvo, sovraštvo, nevoščljivost, razvüzdanost, pijančüvanje i preklinjanje. Kak küga, kak besni Türki, silijo v naše krščanske vesnice pa hiže *brezverski časopisi*, da bi lüdi vmorili ne na teli nego na düši s tem, da njim ščejo strgati vero v Boga, v posmrtnost, vero, štera nam pravi, ka se moremo ogibati greha i delati dobro, vero, štera nas vči, ka Bog dobro plača hüdo pa kaštiga, vero, štera nam davle telko tolažbe v življenji pa v smrtnoj vöri.

Ali bomo vujšli pred tov kügov, ali zmagamo toga Türka v brezverskom časopisi, kak je „Domovina“, „Jutro“, pa drügi?

Gotovo, či ostanemo verna deca tiste, k šteroj milijoni pa milijoni zdihavlejo:

Marija, Pomočnica krščenikov, prosi za nas!

Kak je sv. Ivan Viannej delao čüde.

Svetniki so meli kak Marija dosta milosti od Boga. Ništerni so sami potom ka so prle goreče prosili Marijo pomoči, čüdežno ozdravljali betežnike. Či bi šteli opisati vsa ozdravljenja, štera je delao sv. Ivan Viannej v Arsi, bi to dugo šlo. Omenimo samo nešterne. Že leta 1830 piše Katarina Lassague: „Naš g. plivanoš sprosijo pri božoj dobroti zdravje za vnoge. Vendar se mi pa tak vidi, ka so dosta bole veseli, či morejo komi pomagati na düši.“

Katarina ma istino, ar je župnik Viannej po svojoj priprostoj navadi dostakrat djao: „Proso sam sv. Filomeno, naj ne skrbi toliko za telovno zdravje kak za dūšno.“

Ednok pride v Ars eden moški, da bi od plebanoša sprosio zdravje svojemi hromomi deteti. Viannej ga nagovarja, naj se spove. Dosta nevole je meo s tem človekom, ar je bio mužikaš i si slūžo največ s plesom. Zavolo toga je ne šteo obečati, ka gori henja z muzikov. Nazadnje se je pa vendar vdao i lepo spovedao. Gđa pride domo, razbije gosli pred ženov i vse zmeče na ogen. Komaj jo oča to včino, skoči gori hromi dečkec i veselo zakriči: „Jaz sam zdrav!“

Večkrat je bila zadosta edna sama reč, pa je što hipoma ozdravo od večletnoga betega. Eden stražnik, ki je zgūbo svojo ženo, je meo sina s pokvarjenimi nogami. Zavolo slabe plače si je ne mogeo najeti dekle, štera bi kaj pazila na deco, zato se napoti v Ars. Gđa pride na postajo, da bi se s sinom pelao v Ars, ga vnogi pregovarjajo, naj ne bi šo, vej, kak so pravili, je Vianej ne zdravnik, ka bi znao pomagati. Dober oča se ne da pregovoriti. Gđa pride v Ars, potoži svojo nevolu župniki Vianeji.

„Moj dragi prijateo,“ pravi Vianej „vaš sin bo ozdravljeni!“

Komaj kak je to spregovoro, dečkec, ki se je prle nikdar od rojstva ne mogeo na svoje noge opreti, skoči gori pa ves veseli hodi okoli. Dostakrat je te sveti dūhovnik delao kak naš nebeski Zveličar z kananejskov ženov. Pūsto je najmre betežnika na ozdravljenje dugo čakati, da bi tak bole sprobao njegovo vero.

Poleti 1. 1858. pride k Vianeji eden mladi moški, šteri je ne mogeo inači hoditi ka po berglaj. „Jeli bi jaz te bergle lejko tū pri vas pūsto?“ prosi župnika. „Oh, prijatel moj, vej pa vi te bergle nūcate,“ odgovori Vianej. Betežnik na to nikaj ne pravi, nego gđa je nanesa prilika je ponovio svojo prošnjo. To je bilo par tjednov kesnej, ravno na Velko mešo. Te den je prišlo v Ars jako dosta romarov, med njimi tūdi on. Proso je župnika za ozdravljenje. Te njemi pravi: „No vrzte vkraj bergle, či mate pravo vero!“ To je resan včino i bio zdrav na velko začūdenje vseh. Bergle je djao na oltar sv. Filomene.

Dne 28. istoga leta so pripelali v Ars edno ženo, štera se je skoro ne mogla sama genoti. Odegnoli so jo v cerkev, gde je ravno bila sv. meša. Mešūvao je g. Vianej. Pride čas sv. obhajila. Tūdi betežnica se počasi z berglami vleče proti oltari. Vsem se je milila sirotica. Poklekne k obhajili, sprejme sv. hoštijo potem počaka eno minoto klečeč. Začūti v sebi, ka je popunoma zdrava i vrže bergle vkraj. Po cerkvi zavolo velikoga

začudenja lüstva nastane takši nemer, ka je župnik mogeo henjati s prečiščavanjom.

Meseca febr. l. 1857. pride v Ars edna mati z detetom, štero je ne moglo hoditi. Celi den je hodila za župnikom, gda ga je zagledala, nego vse zaman, ne se je dosta brigao za njo. Dete je že večkrat vido i tolažo mater, naj li trdno verje i vŭpa v v ozdravljenje. Gda večer pride k ednoj hiži v vesi, da bi dobila prenočišče z detetom, njoj to pravi: „Mati, küpte mi punčule, ka so mi g. župnik pravili, ka bom vŭtro že zdrav.“ Ne ve se, či je Vianej istinsko deteti to obečao, ali je pa dete melo samo tak močno vero v ozdravljenje. Naj bo kakšte, edno je gotovo, da je najmre dete drŭgi den bilo zdravo, šlo samo k meši i po poti veselo pripovedavalo: „O, jaz sam že zdrav, sam že zdrav!“

Zavolo toga dogodka je lüstvo postalo jako razburkano, tak ka je motilo službo božo. Vianej je zato v malo, svetoj nepotrpežljivosti ponizno pravo: „No, sv. Filomena bi to dete tŭdi doma lejko ozdravila!“

To je par očividnih čŭd, štere je Bog včino po tom pobožnom dŭhovniki. Mi znamo, ka nieden človek sam od sebe nemre delati pravih čŭd nego samo z božov pomočjov. Sv. Ivan Vianej jih je dosta včino, največše čŭdo pa je bio on sam. Livo je v Arsi 40 let skoro brezi hrane, ar je čŭdovitno malo jo, delao je vsakši den do 18 vŭr, spao skoro nikaj pa se niti ednok v svojem življenji ne pritožo zavolo težav.

Dober pastir.

Jezuš je pravo od sebe: „Jaz sem dober pastir.“ (Jan. X. 14.) I je tŭdi povedao, v čem, po čem je on dober pastir: 1. „poznam svoje, me poznajo moje“ (Jan. X. 14.) 2. „dam svoje življenje za svoje ovce“ (Jan. X. 15.) 3. „mam še drŭge ovce, štere neso iz te ovčarnice, tŭdi tiste morem pripelati i bodo moj glas poslušale.“ (Jan. X. 16.)

Jezuš je Bog, ki vse zna i vse vidi. Zato pozna mene, tebe, vsakoga, če je njegova ovca. Pozna vse naše slabosti, naša dobra dela, namene, trpljenje, vse. Zna za moje skŭšnjave i za mojo smrtno vŭro, pa ma vse pripravljeno, da zmagam, ki sem njegova ovca. Vsaka njegova ovca zna to i se vŭpa v njega i rada trpi za njega, ar ga ljŭbi.

Jezuš je življenja dao za mene. Za vse ovce, za vse dŭše je vmro, a v prvoj vrsti za tiste, ki to njegovo ljŭbezen povra-

čūjejo s ljubeznostjov. I takše so oni, ki smrtno ne grešijo. Ki smrtno greši, Boga znova vmori, to je tak ga razžali, kak židovje, kda so ga vmorili. Pa kak lahko je smrti greh včiniti?! Po nedelah i zapovedanih svetkah brez istinskoga velkoga zroka

Jezuš dober pastir.

sv. mešo opūstiti, v nečiste misli, žele samovoljno privoliti, je že meč, ki šče Kristuša ponovno vmoriti, i ki vmori mojo dūšo z smrtnim grehom.

Jezuš pa ma tudi blodne ovce: pogane, razkolnike, krivovernike, ki ne spadajo v njegovo ovčarnico, v kat. Matrecerkev. Te tudi šče meti njegovo Srce. To je žela, ljūba, vroča žela njegova. Ovčice dobrega pastira, to želo njemi morete ve spuniti. Ve morete te blodne ovčice, svoje sestrice k dobromi pasteri pripelati. Vajačka, na štero se pa te dajo vpelati, je samo ta: dober zgled i vroča molitev. Kažite vsem nekatoličancem, ka ste dobri katoličanci, ka verno spunjavlete vse zapovedi bože i cerkvene, ka živete Kristušovo življenje. To je predvsem potrebno. Štritati se po krčmah za vero nikaj ne pomaga, je obsodbe vredno; pri pijači nikoga ne osvedočiš, da je tvoja vera prava. Vsaki drugoverec si bo skimlavao i pravo: Kristuš je trezen bio, te pa z prijanstvom šče njegov apoštol biti. Naj vidijo drugoverniki, ka smo mi katoličanci milostivni, krotki, čisti, trezni, pobožni, ne pa preklinjajoči zablodjenci v razne grehote, to je naj vidijo, ka zaistino živemo Kristušovo življenje, te se bodo genoli i obrnoli proti pravoj ovčarnici dobrega Pastira.

Prišle pa bodo te zablodjene ovce v Jezušovo ovčarnico potom, ka smo mi dosta i goreče molili za nje i k svojoj molitvi pridružavali več zatajūvanj telovnih i dūševnih.

Lepo krščansko življenje po Jezušovem zgledi i vroča molitev za zmago sv. Matrecerkvi bo jedino povrnolo v ovčarnico dobrega Pastira, v kat Matrecerkev, ovčice, štere neso Jezušove, a štere on šče meti. Samo to bo pomagalo i nikaj drugo nej. Nepozabimo pa, ka je mati dobrega Pastira, Bl. Devica Marija.

Brezi matere.

Dokeč dete ma svojo lūbleno mater, je srečno. Kak pa tudi nebi bilo srečno, či pa je mati najdragši kinč toga sveta. Liki komi čarna zemla pokrivle mater, teži njeno zlato, lūbeče srce, oh, te je zgūbo svojo srečo. Nema več tistoga angela, šteri je nad njim držao svoje mejke peroti i ga čuvao pred neprijatelom, nema več srca, štero bi istinsko za njega bilo i trpelo, nema toga, dosta drugoga ešče nema zato ar je brezi matere.

Tak so mi pravili drugi, ki so že dostakrat hodili jokat na nemi grob svoje matere, pa sam ne razmo, ne sam vervao, ka bi moglo biti resan tak bridko življenje deteta, gda je brezi matere. Oh, moj Bog! Skuza, moja vroča skuza, počakaj, počakaj, ne zalevli mi srce, naj povem, naj pero napiše grozno istino, ka sam jaz tudi brezi matere . . .

Ne je tak dolgo, ka so ešče živeli. Betežasti so bili liki živelj so. Vido sam jih, gučao ž njimi, poslušao njūv moder navuk. Bili so betežni, pa vendar živi. Ednok je vōra vdarila potem so jo stavili, ka je več ne šla, ne bila, da nebi motila v sladkom, smrtnom, večnom spanji moje lūbe matere... Od tiste vōre mao sam brezi matere. Odišli so v nebesa k mojemi oči, ki so že več let tam. Jaz sam tū sam sirotek brezi starišov. Rad bi se včio naprej, pa ne vem, kak de šlo. Premišlavlem, zdihavlem i čiravno mi vroče skuze delajo meglo pred očmi, itak vidim lepo cvetočo naravo, štera mi glasno zezava: Sinek, zdaj je mesec majnik, posvečeni Tistoj, štere ime so te mama navčili izgovarjati, ime: Marija! Ona je zdaj dvakrat tvoja mati, ona te bo tolažila, te vodila, čuvala ti pomagala, ka dosegneš svoj cil. Tedaj pa moreš tūdi drugim pripovedavati, kak dobra, kak lūbezniva, kak lepa i sveta je Mati boža. Ona je zdaj tvoja mati ti pa bodi njeni veren sin!

Brunec M. dijak.

Zlate jagode.

— Dūhovnik je na predganici grmenje i treskanje, v spovednici je lepi dežček na sūho zemlo, je toplo sunce na polje. Pri predgi si moremo misliti: To je vse meni grešniki povedano; — pri spovedi ponizno pravimo: Grešnik sam!

— Boža dela so takša, ka z malim začnejo i se čudovitno hitro razširjajo, tak ka vsakši lahko spozna, da je tisto delo ne človeče nego od Boga.

— Za vnoge lūdi pride smrt edno minoto prerano. Telko zlatih dnevov, telko dugih let so zapravili, na zadnje pa njim čas sfali, ar smrt ne pita či si pripravljeni ali ne, ne pita či ščeš iti ali ne. Jeli ka to vsi znamo, pa li odlašamo spreobrniti se k Bogi, pa li v grehi živemo i ga iščemo!

— Kak reže glažar trdo glažovino, tak starišove skuze režejo deteče srce.

— Najsrečnejša je v zakoni tista vōra, gda zakonskiva prvi-krat začūjeta v hiži deteči joč, gda mati zdigne svoje dete i je položi oči v naročje, naj se tūdi on zahvali Bogi, od šteroga je vse življenje.

— Najbridkejša je v zakoni tista vōra, gda dete svoje stariše močno razžali, jih ne boga, poštuje, je preklinja.

— Najstrašnejša pa bo za štariše tista vōra, či do njim na sodnji den deca v oči metala, ka so se pogūbila zavolo njih, ar so se v življenji malo brigali za njūvo zveličanje.

— „Vse, ka so deca zagrešila, se bo prištelo tudi starišom, či svoje dece neso dobro vzgojili i pokarali.“ (Origen.)

— „Slabo, božno življenje sinov, se pripiše brezbriznosti očetov, takše življenje hčer pa materam.“ (Sv. Ambrož.)

— Grešno nagnenje, šteroga neščeš krotili, nego v nje rad privoliš i tak včiniš greh, se telko bole vkorenini v tvojo naturo kelko bole njemi hodiš po voli. Navada postane druga natura.

— V Ameriki živejo divjaki, šteri okoli šinjeka nosijo za cifer žive kače, šterim so že zobe strgali. To se nam grozno, zdi, jeli? Pa se nam dosta bole more groziti to, ka vnogi krščeniki štimajo greh za cifer i se ž njim hvalijo pred drugimi.

— Či ščeš biti veseli i zadovolen, moreš meti merno dūšnovest; če to ščeš dosegnoti, moreš samoga sebe vladati, to se pravi, moreš svoja božna nagnenja na vūzdi meti; ne pozabi pa, ka to samo tisti lahko včini, ki lūbi molitev, se popolnoma da prek Mariji. Što premagovanje ne lūbi, ne pozna skrivnosti pravoga veselja; što molitvi ne lūbi, nemre greha sovražiti.

Štiri reči, štere donašajo človeki dosta mirū so:

„Skrbi, da boš raj delao volo drugih, kak svojo.

lšči vsikdar zadnje mesto i bodi podložen

Želi vsikdar i moli, da bi se spunila v tebi vola boža.“

(Hoja za Kr.)

Ravno ta kniga nam pravi: „Človek se toliko više zdigavle k Bogi, kelko bole se sam v sebi poniža.“

„Z lepov peldov se spreobrne več dūš, kak s čūdeži. Brezi lepe pelde dobrih lūdi bi bila večina grešnikov pogūblena.“ (Sv. Krizostom.)

„Oko deteta pazi na življenja starišov. Či opazi, ka je to ne takše kak bi moglo biti po božoj postavi, si misli: Či moj oča, moja mati tak živeta, što sam pa jaz, ka ne bi smeo ravnotak živeti?“ (Origen.)

„Či vam je Bog dao deco, vam je s tem dao v varstvo velki, dragoceni kinč. Zato premislite, s kakšov skrbjov jih morete čuvati, či neščete, ka bi peklenski ropar prišeo med nje. Bog vam jih je iz sv. krsta dao čiste, brezmadežne. Pomislite, kak morete paziti, ka je takša občuvate! Vaša dužnost je, da jih dobro vzgojite, ar so vaša i boža deca.“ (Sv. Krizostom.)

Krščanski navuk.

II. boža zapoved — od prisege.

Prisegati se pravi Boga zvati za svedoka, ka to ka pravimo je istina ali ka ščemo držati ka smo obečali. S prilikami se to najležej razloži.

Pred par leti so najšli na cesti vmorjenoga človeka. Vnogi so vrgli sandik na ednoga dečka s tiste vesi. Orožniki so ga prijeli. On je vse tajio, rekoč, ka je tisto noč niti doma ne bio. Za svedoke prižene svoje pajdaše, šteri so tisto noč resan bili ž njim vred deleč od kraja vmora. Opostili so ga. Či pa nebi meo svedokov, kak bi naj dokazao, ka je ne kriv? Inači nebi mogeo kak s prisegov. Pa bi v tom slučaju smeo prisego doli djati? Bi smeo i nebi meo nikšega greha, ar je resan ne bio kriv. Drūgo pa je, či bi bio kriv. V tom slučaju nikak nebi smeo prisegati ar bi to bila kriva prisega i zato velka grehota. Pri prisegi človek zove Boga za svedoka toga, ka guči. Či pa što zove Boga za svedoka takše reči, štera je ne istinska ne pravična, se razmi, ka vcini velki greh.

Vzemimo drūgo priliko. Tebi trbe peneze pa nemaš. Ideš k sosedi pa ga prosiš, da ti posodi. Praviš, ka njemi v ednom meseci daš nazaj vse. On ti pa ne vörje. Kak si ti naj pomagáš, ka de ti vörvao? Tak, ka zoveš Boga, šteri vidi v tvoje srce, za svedoka, to se pravi, njemi s prisegov obečaš, ka njemi vse daš nazaj v določenom časi. Či ti pri toj prisegi maš odkriti namen, vse onomi plačati, je tvoja prisega dobra pa dovoljena, či pa nemaš pravoga namena, potem je pa prisega kriva i grešna.

Kriva prisega je velki greh. Što pa prisega po krivom? Po krivom prisega, što zna, da to ka s prisegov potrđjava je ne istina, nego laž. Što kaj obeča z namenom ne včiniti ali pa obeča i dobro zna, ka nede mogo včiniti. Što za stalno ne ve, či tisto ka svedoči je istina ali ne pa li tak svedoči, kak bi za stalno znao. To vse je kriva prisega i strašna grehota. Ve je že greh, či človek po nevrednom imenūje bože ime ka pa te či što to ime, Boga samoga, zove k lažnivosti? Zato nam pravi sv. Pismo pri Cahariji. 5. 4.: „Prokletstvo pride v hižo tistoga, ki v mojem imeni krivo prisega i to prokletstvo bo na sredi njegove hiže prebivalo i ga pokončalo.“

Nikak je svojemi sosedi posodo peneze brezi kakšega potrđila. Te človek, ki je posodo, je naskori mro. Žena dovica je ednok šla k sosedi, prosit posojene peneze nazaj. Sosed pa nje-

gova žena tajita, ka sta ne dobila nikših peněz od pokojnoga. Širota dovica jiva da v tožbo. Na den sodbe sta mož pa žena oba prisegnola, ka sta nikših peněz ne dobila. Zdaj pa poslušajte, kakša kaštiga jiva je dosegnola.

Gda sta šla z domi, sta pūstila v zibeli malo dete, na štero je mogla paziti pet let stara deklica. Gda je mati prišla domo od krive prisege, je vidila, ka je zibelka naopak obrnjena. Pogledne i najde dete mrtvo. Žena v čemeraj zgrabi deklico i jo tak zbije, ka je mrla za pol vōre. V tom pride mož domo. Gda vse to vidi, buje ženo z ednim vdarcom. Sosedje pribežijo na pomoč. Mož je obsojeni na smrt. Odegnoli so ga. Ostao je ešče dvajset let star sin pa tūdi te se je par let kesnej skončao. To grozno zgodbo je spisao eden nemški pisateo.

Pravična prisega je dovoljena i se sme v velikih rečeh, gda je pravi zrok, kak pred sodnijov polagati, kriva pa je nedovoljena, je grešna.

Kristuš je pravi človek.

Mi od našega miloga Odkūpitela verjemo i dužni smō verovati, ka je pravi Bog. Ta vera vužge vu nas veliko ljūbezen do njega. A on je ne samo Bog, je tūdi človek, pravi človek, kak mi izvzemši greha, šteroga neje mogo meti. To tūdi moremo kak versko istino sprejeti, če neščemo postati krivoverci i se pogūbiti. Ta vera, ka je Kristuš človek, kak jaz, nas pa napuni z milim, detinskim vūpanjom do njega.

Ka je Kristuš pravi človek, so vnogi krivoverci tajili, kak na priliko Phantasiasti, Doceti, Gnostici, Manicheji itd. Proti vsem tem je sv. Cerkev na chalcedonskom občinskem zbori določila na podlagi sv. Pisma, to je po svedočbi samoga sv. Dūha, sledeči verski navuk: „Kristuš ma popolno človečanstvo, on je pravi Bog i pravi človek, ki ma razumno dūšo i telo, eden z nami po človečanstvi, vu vsem spodoben nam izvzemši greh.“

Z Bogom je eden po broji, edenedini je z očom i sv. Dūhim, z nami je pa eden po pokolenji, po plemeni, ar je človečega i ne drugoga pokolenja, plemena.

Židovom je sam odločno povedao, ka je človek, gda njim je na oči vrgo, ka ga ščejo vmoriti: „Ščete me vmoriti, človeka, ki sem vam pravico gučao.“ (Jan. VIII. 40.)

Na konci svete meše vidite dūhovnika, ka poklekne. Zakaj to včini? Naj moli tistoga Boga, ki je z človekom postao. Poklekne najmre na te reči sv. Pisma: „Reč je meso postala“ ali „Reč je z telom včinjena.“ (Jan. I.)

Pa če Kristuš ne bi bilo človek, ne bi se mogo obrezati, nebi lačen, žejen, truden postao, ne bi mogo trpeti i vmreti. Vse to pa svedoči od njega sv. Pismo. Pravi človek je bio zato Kristuš, ščista spodoben nam izvzemši greha i poželjivosti na greh. Toga Kristuš, kak z ednim pravi Bog, ne mogo meti, ar je on neskončna svetost. Jasno svedoči to od njega sv. Duh Bog: „Mamo višjega duhovnika — Jezusa, — ki je vu vsem sküsan bio k nam spodobno izvzemši greha. (Hebr. II. 11.)

Ta verska resnica, ka je Kristuš, moj mili Zveličar, moj večni Bog, človek kak jaz, me napuni z nepopisnov tolažbov, me navda z brezmejnim zavüpanjom! Kak ne bi!? Ve se ne more goditi ničesar izvzemši greha i poželjivosti v majoj dūši i v mojem teli, ka jaz ne bi lahko pravo: Kristuš je to vse že sküšavao. Me moti sküšnjava?! Njega je tüdi. Me boli telo?! Njegovo je već bolečin prestalo, kak morejo vsa naša tela. Me žalost tere? On sam svedoči, ka je smrtne žalosti noso v svojem srci. Si preganjan i nemaš mirü?! Kristuš je nedužno bio preganjan i že kak dnes rojeno dete ne meo mirü. Ali naj već povem?! Naj omenim, če je meo mater i či je tüdi njo noso vu svojem srci?! Ali naj pitam, je li prestao on tüdi smrtne boje? O, dūša moja, zmisli si na njegovo vmiranje na križi, na njegove reči na križi, pa dobiš na vse odgovor.

Pa te Kristuš meni spodoben, z mojimi nevolami oklan žive! Žive odičeno v oltarskom svestvi i še k meni hodi. Žive pa razmi mene! Žive pa oživlja mene. Pa jaz ne bi vüpao njemi potožiti svojih vseh brig i nevol?! O potožim je pred oltarom, on je razmi, ar je meni spodoben človek on me pomore v njih, ar je neskončno dober, vsegamogočni Bog. Moja dūša se vüpa v Tebe, dragi Jezus, pravi Bog i pravi človek, v oltarskom svestvi.

Ali znaš?

Ka je na sveti okoli jezerošeststo milijonov lüdi? Ka vsi ti s tebov vred z velkov naglicov bežijo v smrt? Ka širom sveta vsako sekundo merje eden človek, vsako minoto približno 62, vsako vüro 3700, vsaki den 90 jezero?

Ka trpeče dūše v purgatoriumi za nas lahko sprosijo milost od Boga, za sebe pa ne? Ka mi tem dūšam lahko odpremo nebesa, či za nje molimo, či damo opravlati sv. meše, či darüjemo za nje sv. obhajilo i drüga dobra dela?

Ka nas Bog šče vse zveličati, liki ka on toga nemre či mi neščemo?

Ka smo z dūše i tela i ka moremo oboje na skrbi meti? Či teli ne daš potrebnoga počitka, potrebne hrane, toplote i snage, ti te nered napravi, nered na dūši?

Ka vkradnjeno blago nema blagoslova i ka dokeč ne povrneš, ka si vkradno, ne dobiš odpūščanje grehov?

Gda de nam bole? Gda bomo meli več dūhovnikov i drūgih dobrih uradnikov.

Ka smo dužni poleg dūšnevesti podpirati tiste katoličanske ustanove, štere vzgajajo mladino?

Ka je tūdi Martinišče med temi?

Starišje, dajte svojoj deci nebesa!

Nas vseh edino prava sreča so nebesa. Či v to ne verjemo, smo ne krščeniki. Pa tūdi pametni lūdje smo ne, či ne vidimo, ka je brezi nebes ono stran groba, vse življenje tū na zemli nikaj ne vredno. — Nebesa so naša oblūblena dežela. Tam gori je tak velka sreča, ka je naš razum nemre obsegni. Svetomi Filipi Neriji, ki je na zemli Boga jako lūbo, je dao Bog včasi ešče v življenji malo okušati nebesko radost. Pa se je brž pokazalo, ka je svetnikovo srce preveč malo za njo.

Kak se pa pride v nebesa? S srečnov smrtjov. Kak se pa pride do srečne smrti? Z lepim, bogoslūžnim, krščanskim življenjom. Što nas vavči tak živeti? Dobra, krščanska vzgoja od rane mladosti. Ja, od te vzgoje je vse odvisno. Fundament, položeni v domačoj hiži, od dobrih starišov, se ne porūši, tūdi ne razpadne tak hitro... Zato je razumljiv pa pravičem te sklep: Starišje, ki vzgajajo otroke v veri, v božem strahi, v krščanskoj jakosti, odpirajo otrokom nebesa; šteri pa to vzgojo vnemar pūščajo, tisti otroke od nebeske sreče vkraj zapirajo. To zadnje je grozno. Svojoj lastnoj deci nebesa zapirati! Gde je tū lūbezen oče, matere! Starišje! Ka pomagajo vse drūge skrbi, vsi vaši drūgi trūdi za deco, či jim pa, kelko je od vas odvisno — i od vas je skoro vse —, či jim pa ne date to, ka je njūva edina, trajna, večna sreča: či jim ne date nebes? Kakšo hvalo vam bodo mogla dati deca za to nevolno življenje, štero tak naglo mine, če pa po vašoj krivdi zgūbijo večno življenje? Kakšo hvalo vam bodo skažūvali, če ste jih tū na zemli krmili i preživlali, či bodo pa bo vašoj krivdi zaprti od večne pojedine v nebesaj? Kakšo hvalo, či

ste jih tū na zemli bogato oblačili i lepotičili, či pa so po vašoj krivdi zapravili obleko i lepoto večne slave? Kakšo hvalo, či ste jim pomagali, ka so se zošolali, či pa po vašoj krivdi nikdar nedo gledali božega lica, v šterom je morje vse modrosti? Kakšo hvalo naj vam skažejo, či ste jim spravili velka bogastva, či pa po vašoj krivdi nedo talniki nebeskoga bogastva?...

O grozne misel za vas, zakonski, da bi bila vaša deca po vašoj krivdi, namesto zveličana v nebesaj! večno pogūblena v pekli! Kak bi vi mogli poslušati strašen njūv glas iz pekla: — Nesmo samo mi krivi te nesreče; oča i mati sta nas sūnola v to trpljenje; naši stariše so naši morilci!... Kak bi poslušao ti, krščanski mož, oča, svoje dete, svojega sina, či bi te kričao iz večnoga ognja: — Moj oča me je pogūbo! Nikdar mi je ne gučao od drugoga kak od posvetnih i minljivih rečeh. Včio me je zemelske dobrote, nebeske nikdar. Pravo mi je, kak se morem skrbeti za srečo toga sveta, od večne nikaj. Nikdar mi je ne pravo: Poklekni zajtra pa večer i moli! idi v cerkev k sv. meši! idi večkrat k spovedi, k sv. obhajili! idi k predgi! Ne, nikdar — tūdi sam jaz ne opravlaog toga... Ah, moj oča je moj morilec!

Kak bi poslušala ti, o krščanska žena, mati, či bi tvoje dete, tvoja hči, jokala s pekla rekoč: — Moja mati me je pogūbila! Jaz bi bila ponizna, tiha, sramežljiva, či me mati nebi vodila po grešnih potaj, po plesih; či mi mati nebi kazala, naj lūbim svet; či me mati nebi pūščala samo doma, na plesišči, v moškoj družbi, tūdi večer, po noči... Ah, moja mati je moja morilka!

Nesrečni zakonski! očevje! matere! kak bi vi poslušali bridko jokanje vaše dece, štera bi iz kraja pogūbe obvūpano etak pravili: — O zakaj smo bili rojeni, či smo ne meli biti vzgojeni za nebesa! Zakaj si nas rojene krmila, ti mati — raj bi nas vrgla od sebe! Zakaj si nam s trūdom slūžo krūh, oča — pūsto bi nas raj od lakote prejtj... Či sta ne mislila, oča, mati, či sta ne mislila skrbeti predvsem za naše dūše... Či sta nas ne štela včiti Boga lūbiti, greh sovražiti, či sta nas ne mislila vzgojiti za nebesa, za srečo, za blaženost, za neizmerno veselje — kak je to vola boža... Či sta nas štela iz bridkoga življenja na zemli sūnoti v grozoto nesrečne večnosti... (Dr. Opeka)

Glasi iz doma i sveta.

Martin Slomšek do blaženi. Lani je minolo 125 let kak so se narodili vučeni i pobožen mariborski škof A. Martin Slomšek. Bili so sin priproste, kmečke hiže. Ešče pred šolami so kazali na sebi posebno lūbezen do Boga, do cerkvi, do molitvi. Bistroumnost i veselje do včenja sta naskori

pokazala, ka ma biti z maloga Martineka. Pa ne samo vučeni je poštao nego tudi sveti. Njegovo življenje je bilo spodobno sveči na oltari štera gori za Boga, ljudem pa sveti Zavolo te svetosti se pripravla vse potrebno za poglasitev k blaženim. To je velka dika za našo lepò pùšpeklijo, zato moremo moliti za srečen potek pri tom deli.

Genliva slavnost. Po Jezušovej peldi, šteri je na velki četrtke pri zadnjoj večerji svojim apoštolom noge oprao, se takše pranje po kršćanskem sveti ešče dnesden vrši. Tak n. pr. lublanski škof Jeglič dajo vsako leto po svojoj pùšpekliji poiskati 12 jako starih možakov, šterim na velki četrtke operejo n. ge v cerkvi. Letos so meli tak stare, ka vseh dvanajstih leta vkùp zneseio 973 let.

Misijon na Tišini je bio istinsko perojenje i vstajenje cele fare. Želno so ga čakali vsi farniki, dosta pripomogli za pokritje stroškov pa, dober Bog j'm je vse bogato poplačao. Nalveč zasluge pa majo pri vsem deli goreči g. župnik Krantz. Spovedalo se je 2000 dùš, pač cela fara do zadnjega človeka. Sveto prečiščavanje so pa verniki skoz vseh desetih dni večkrat k sebi prijemali. Misijon so vodili g. K tak 80 letni krepki starček misijonar iz Celje z tremi sobraty: Selic, Peditček i Tavčar.

Resan nega čüd? Brezverni ljudje, šteri samo to verjejo ka vidijo, spiyejo pa pojejo, pravijo večkrat, kak je to, ka dnesden nega več čüd. Poglejmo v Lurd. Tam se je v 30 letaj zgodilo 9356 čüdnih ozdravljenj, to se pravi takših, štera so se hipno zgodila i brezi kakšega vrastva ali operacije. — Drugi kraj velikih čüd je na Španskem v kraji Olimpías. Tü je v ednoj cerkvi lepi, stari križ. Kristuš na tom križi ve-krat obrača svoje oči i glavo. Na jezere romarov hodi to gledat med tem, tudi takši, ka na čüde nikaj ne dajo. Vnogi, pile neverni, so postali verni gda so vid li vmirajočega Kristuša pogled. Čüdnó pa je to, ka vsikdar, gda pridejo ljudje, Kristuš ne obrača oči pa tüni gda obrača, vsakši toga ne vidi, nego samo ništerni. Lani so hodili romarje iz Avstrije. Bilo j'h je 146, vidilo čüdež pa samo 12. Med temi sta tudi dva dühovnika, šteriva vüpata doli djati prisego, ka se je istinsko gibala Kristušova glava.

Romanje Slovincov v Lurd. Dne 6. aprila se je dosta Slovincov odpelalo v Lurd. To je znamenita Marijina boža pct, je kraj, gde se je po Marijinoi prošnji zgodilo na jezere čüdežov. Tüdi naš prevzišeni škof dr. Andrej Karlin so hodili. Med potjov so si romarje ogledali cerkev Srca Jezušovoga v Paray le Moniali, gde se je Jezuš razodeo sv. Marjeti Alakok. V toj cerkvi šo položili tak zvano „zlató knigo“. To je kniga, v šteroj so zapisane vse družine naše lepe Slovenije, štere so se posvetile Jezušovomi Sici. Iz celoga Prekmurja je, žal, samo edna tak srečna družina!

Petnajset let je letos, kak so naš prevzišeni škof bili posvečeni. Prle so bili več let katehet, potem kanonik v Ljubljani. Kak škof, so bili določeni za Trst. Med vojskov so mogli Trst zapüstiti i tak ne dugo na to prišli v našo škofijo. Mi njim želejmo prav iz srca dugo življenje i dos a tolažbe na težavnom polji naših dùš.

Kongres Oltarskoga Svestva (evharistični) v Chicagi bo tak veličasten, kak ešče nieden dozdej. To pa ne samo z vünešnjov paradov negò tudi z notrašnjim prerojenjom dùš po celoj škofiji. Vsešerom, po vseh farah bodo prle misijoni. V samom varaši Chicago je 234 cerkev, više eden m lijon katoličanskih vernikov. Zato pride nad 3000 dühovnikov za misijon i spovedavanje. Vüpajo se, ka dne 20. jun. podarijo Jezuš i eden milijon obhajil.

Na podporo Marijinoga lista so darovali v dinarah sledeči: Vadovič Rudolf, župnik v Beltincih 50, Titan Franc nabrao: K. I. Krog 10, Ščančar Jožef 10, Meolic Matjaš 5, Posojilnica v Črensovcih 775, Ŭtroša Bara G. Bistrica 10, Štefan Matjašec Šteelton 15, Sarjaš Štefan Trnje 1, Sarjaš Treza Trnje 1, Jürj Winter, kaplan Beltinci 20, Štefan Varga, kaplan Beltinci 30, Dogar Bara Gomilica 3, Matjašec Ana Gomilica 1, Frank Rožman Cleveland 282, Horvat Marija Cleveland 58, Kranjec Jožef V. Polana 5, Kokon Štefan V. Polana 10, John Fokar Cleveland 50, Kociper Marija Odranci 5, Sobočan Peter 25, Zadravec Franc 20, Zvez Ana 15, Zver Bara 5, Zadravec Marija 2:50, Tomec Štefan 2, vsi od Lipe. Ros Štefan 23, Šprager Ferdo 15, Ros Janoš 10, vsi iz Beltinec. N. N. 50, Mujdrica Roza 2:50, Slivnjek Štefan 3, oba z Dugovesi. Horvát Štefan Črenovec 20. Z zahvalnostjov sprejelo uredništvo M. L'sta. — Bog plačaj i Mati boža v imeni sirot.

Šolske sestre v Žižkih so sprejele na svojo kapelico na čast sv. Franciški asiškomi sledeče dare iz Chicago: Po 10 dolarov so dali: Helena Vuk, Rózalija Grůškovnjak, Matjaš Čurič, Štefan Zelko, Ivan Gabor. — Po 5 dolarov: Ivan i Antonia Denša, Štefan Lutár, Antón Balažic, Ignac Hozjan, Štefan Jakšič, Jožef Balažic, Martin Fujs. — Po 3 dólare: Mihael Vučko, Marko Hozjan, Jožef Čurič, Jožef Cigan, Štefan ino Roza Hozjan. — Po 2 dólara: Mihael ino Klara Zadravec, Štefan Ritlop, Marko Hozjan, Jožef Balažic, Marko Zelko, Ivan Raduha, Jožef ino Veróna Jorkiš, Janoš ino Terezija Kramar, Štefan ino Verona Kolenko, Ivan ino Marta Hanc, Martin Balažic, Štefan ino Marija Vučko, Štefan ino Magda Prša, Martin ino Terezija Kovačič, Štefan ino Klara Fujs, Martin Raduha, Ivan ino Ana Špilak, Martin Hanc. — Po 1 dolar: Štefan ino Karola Horvat, Ivan ino Marija Kolenko, Jožef ino Katarina Petek, Bara Horvat, Verona Ivan ino Magda Tompa, Martin ino Terezija Lebar, Ferd. Kolenko, Ferenc Maučec, Štefan ino Bara Raduha, Matjaš ino Magda Hajdinjak, Ivan Žizek, Jožef Ŭtroša, Anna Halas, Štefan ino Ana Kelenc, Martin ino Bara Kelenc, Jožef ino Ana Herman, Ignac ino Marija Hozjan, Ivan ino Verona Jantel, Martin ino Marija Horvát, Mihael Balažic, Mihael ino Marija Gjórek, Matjaš ino Marija Grůškovnjak, Franc ino Cecilija Horvát, Ivan Vučko, Jožef Koštric, Jožef Vučko, Ivan ino Marija Markoja, Štefan Kustec, Ignac Žunič, Ivan Filipan, Ivan ino Marija Toplak, Martin Pergar, Ana Graj, Štefan Graj Štefan Jakšič mlajši, Ignac Vinčec, Ivan Špilak, Štefan Balažic, Fred Gašparlin, Štefan ino Bogomila Ritlop, Jožef Ŭtroša, Marija Gjura, Štefan Tompa, Ivan Pintarič, Jožef ino Marija Markoja, Terezija Trojnar, Ivan Tivadar, Ivan ino Marija Tórnar, Ivan Dovečer, Ivan Hozjan. — Po 50 centov: Jožef ino Marija Zver, Martin Horvat, Matjaš ino Katarina Prša, Anton in Terezija Markoja, Peter ino Klara Vražič. Najlepša hvala! Naj Vam naš redovni oča v obilnosti plača vaše dare, dragi darovniki. — Šol. sestre v Žižkih.

„Fantič le gori stani!“

2. Ka te veseli? Ponóčevati? Znaš ka je to? Ka pa ka znaš, jeli, ponoči okrog hoditi, klantivati se. Te to veseli?

Dečki-ponočajki ponoči okoli hodijo pa spevlejo. Pa ka pravim spevlejo! Vej je to ne spevanje, derejo se, tüljijo, rgüljijo. Kakše veselje i kakša sreča je pa to? Pamet ti pove, dragi moj dečko, ka je to norost. Što se na noč ožive i hodi okoli? Tiste živali, štere so tak stvorjene, ka po noči bole vidijo kak po dnevi. Grilli pridejo od ognjišča pa se ščejejo po künji, žabe regečejo, lisica pa tor davita kokoši, čuk pa sova se oglašata, maček se dere po noči, kak bi dete jokalo; oroslan, tiger, hijena i druge zvirine idejo v noči na lovino. Človik je pa inači stvorjeni; svetlost njemi je v veselje, den je za delo pa hojo, noč za mer i počitek. Povej mi, jeli je ne desetkrat bole biti v toploj posteli, kak v kmici pa mrzi na cesti? Niti dešč niti zima jih ne obdržita nazaj. Strašno se jim to lepo vidi! Pameten človik se jim more samo smijati, da se jim to šče!

Zakaj pa vendar tak ljubijo noč pa temo? Jezuš nam je povedao: „To pa je sodba, ki je prišla na svet, da so ljudje bole ljubili temo kak svetlobo, ar so njihova dela hüdobna“ Ka je pošteno se ne boji svetlobe; ka se s kmicov pokrivilo, to mora biti hüdobno pa grdo. — Noč pa ma tūdi svojo moč. Večkat je što so ponoči vö, nazaj je pa ne prišeo, nego so ga — prinesli...

Dve takšivi peldi sam ti že povedao. Pa kelko jih je že noč požrla!

Ka praviš na to! Ali ne ravno to, ka sva že prle pravila: Samo nori more v tom viditi kakše veselje pa čast, pameten nigdar. Či posvetnjaki nemajo drugoga lepšega veselja tedaj pa ešče to naj sami majo!

Pa ka te ešče veseli? Preklinjanje, grdi guči?

Vsakša malá kletvica je ešče ravno ne tak strašna reč. Znabiti tūdi tebi gda vujde... Posebno lepa pa je ne niedna. Najlepše je nikaj ne kunoti, psüvati. „Nigdar ga ne čuješ kunoti,“ tak sam čüo praviti od kakšega dečka najlepša pohvala. To telko pomeni: Je istínskó dobrer dečko!

Preklinjanje je grdó pa škodljivo. Nikomi ne pomaga, vsakšemi škodi. Gda te kaj razčemerí, či bi ti merno potrpo, bi meo zasluženie; či pa v tom psüješ, zasluženie vržež vkrej, — i to je vekša škoda kak či bi peneze vkraj vrgeo. Ne verješ? — Ar ti večkrat na den kaj ne ide po voli, bi ti od jutra do večera nabrao celi kúp zaslužjenja; či kuneš, pa vse vkraj pomečeš. Ka, je to ne škoda?... Psüvanje je tisti jezik, šteroga gučijó v peklí. Najbole peklensko je pa psüvati Boga i Marijo, najsi bodo tiste reči taljanske ali srbske ali mažarske, Sramota je to za vsakšega Slovenca!

(Dale)

Vsebina :

Oča sv. Družine	Stran	1
Marija, pomočnica krščenikov		2
Kak je sv. Ivan Vianney		4
Dober pastir		6
Brezi matere		8
Zlate jagode		9
Krščanski navuk		11
Kristuš je pravi človek		12
Ali znaš?		13
Starišje, dajte svojoj deci nebesa!		14
Glasi iz doma i sveta		15